

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **R. Z.**
zastoupen Mgr. Petrem Machem, advokátem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha 2, Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. března 2025, č. j. KUKHK-7818/DS/2025-3 DV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. března 2025, č. j. KUKHK-7818/DS/2025-3 DV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 5. 2025 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dobruška (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2025, č. j. PDMUD 4761/2025 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla, motocyklu tovární značky BMW R 1200 GS, reg. zn. xx v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích. Byla mu uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.
3. Řidič motorového vozidla se měl přestupku dopustit tím, že dne 27. 8. 2024 v 18:22 hodin, v obci Dobruška, po silnici č. II/298 na křižovatce s ulicí Mělčanská, směr Opočno, výjezd, pruh 1, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zákonem na 50 km/h o 8 km/h. Naměřená rychlost 61 km/h, po odečtu možné odchylky zařízení k měření okamžité rychlosti pomocí silničního rychloměru CAMEA UnicomSPEED-R, výr. č. CAM20000452, ve výši 3 km/h, rychlost jízdy 58 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení.
5. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že Městský úřad Dobruška nevyvinul dostatečnou aktivitu při zjišťování identity řidiče vozidla a řízení proti žalobci tak zahájil předčasně. Správní orgán I. stupně předvolal řidiče k podání vysvětlení dvakrát. Výzvu k podání vysvětlení řádně doručoval do datové schránky řidiče. Řidič tedy nebyl nekontaktní osobou. Řidič však výzvy správního orgánu ignoroval.
6. Pro takové případy disponuje správní orgán zákonnými nástroji, jak svou autoritu vynutit. Jde o pořádkové instituty – uložení pořádkové pokuty či předvedení. Žalobcem tvrzený řidič vozidla nijak nepopíral, že vskutku vozidlo řídil. Pouze se správním orgánem nespolečně pracoval. Správní orgán mohl a měl využít instrumenty, kterými by podání vysvětlení od řidiče zajistil. Nevyužil-li správní orgán tyto instrumenty, nelze činit závěr, že učinil potřebné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, jak vyžaduje § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Městský úřad Dobruška zároveň disponoval informací od žalobce, že vozidlo bylo vypůjčeno „na základě řádně sepsané jednoduché nájemní smlouvy“. Městský úřad Dobruška tak mohl vyzvat žalobce k předložení této nájemní smlouvy. Po jejím prostudování mohl dospět k závěru, že tato je dostatečně silným podkladem k tomu, aby bylo přestupkové řízení zahájeno proti tvrzenému řidiči. Řízení proti žalobci bylo proto zahájeno v rozporu s právním předpisem, protože správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a bylo proto vedeno nezákonně.
7. Žalobce dále napadá úsudek žalovaného o tom, že by jednání žalobce bylo obstrukční, protože oznámený řidič vozidla není vůbec držitelem řidičského oprávnění k řízení motocyklu. Pokud žalobce vypůjčil motorové vozidlo osobě, která není k jeho řízení oprávněna, pochybil. To však není předmětem vedeného řízení. Naopak, řídil-li tvrzený řidič motorové vozidlo i na veřejné pozemní komunikaci, dopustil se též přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, tj. přestupku relativně vyšší závažnosti, pro což byl dán vyšší zájem právě na potrestání řidiče.

8. Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí v tom, že nebylo prokázáno splnění podmínky k měření rychlosti obecní policií dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalovaný sice považuje tuto podmínku za splněnou odkazem na webovou stránku v rozhodnutí Městského úřadu Dobruška, odkazem na místní periodikum a odkazem na tvrzení o umístění párové dopravní značky IP 31, avšak tyto skutečnosti nebyly prokázány. Ve spise se nenacházejí žádné podklady, které by prokazovaly, že vskutku došlo ke zveřejnění informace a kterého dne došlo ke zveřejnění informace, a ani se ve spise nenacházejí žádné podklady, které by prokazovaly, že v místě měření jsou umístěny párové značky IP 31. Správní rozhodnutí stojí na skutečnostech, které nebyly v řízení prokázány.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, shrnul průběh předcházejícího správního řízení a uvedl, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo měl na základě nájemní smlouvy pronajaté pan J. N.. Správní orgán I. stupně dostal povinnosti a pokusil se zjistit řidiče vozidla. Výzvy byly zaslány a doručeny datovou schránkou opakovaně a adresát na ně nereagoval. Vzhledem k tomu že výzvy k podání vysvětlení byly řádně doručeny, nemusel správní orgán hledat alternativní způsoby dalšího doručení.
10. Žalobce jako provozovatel vozidla odpovídá za vozidlo bez ohledu na to, komu jej půjčil nebo pronajal. Z předložených dokladů správní orgán zjistil, že žalobce pronajal vozidlo J. N., který není držitelem řidičského oprávnění k řízení motorového vozidla – motocyklu BMW R 1200 GS. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu byla naplněna.
11. Co se týká zákonnosti měření, žalovaný uvedl, že povinnost Městské policie sdělit informaci o umístění stacionárních radarů vyplývá z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Zveřejnění v novinách nebo na internetu lze pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce a tyto informace jsou kdykoliv dostupné. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám žalobce.
12. Závěrem žalovaný sdělil, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem. Navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, protože žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům.

14. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující: Městský úřad Dobruška obdržel dne 31. 8. 2024 oznámení o podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku od Městské policie Dobruška. Správní orgán I. stupně podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval dne 17. 9. 2024 žalobce, jako provozovatele vozidla, k uhrazení určené částky a zároveň ho poučil o jeho právu namísto zaplacení určené částky sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, kdy se takové sdělení považuje za podání vysvětlení. Žalobce písemností ze dne 19. 9. 2024 sdělil totožnost řidiče v době spáchání přestupku, kterým měl být J. N. Dále uvedl datum č. op., č. řp., adresu trvalého pobytu a informaci, že vozidlo měl J. N. pronajaté na základě řádně sepsané jednoduché nájemní smlouvy. K tomu přiložil i kopii řidičského průkazu J. N. Správní orgán I. stupně v rámci nezbytných kroků ke zjištění osoby řidiče vyzval jmenovaného Výzvou k podání vysvětlení ze dne 23. 9. 2024, mu dodanou do datové schránky téhož dne, doručenou uplynutím 10 dnů dne 3. 10. 2024, Výzva zůstala zcela bez reakce. Správní orgán I. stupně ho proto opětovně vyzval osobu označeného řidiče Výzvou k podání vysvětlení ze dne 29. 10. 2024, dodanou do datové schránky téhož dne, doručenou uplynutím 10 dnů dne 8. 11. 2024. Znovu bez reakce.
15. Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 26. 11. 2024, č. j. MUD 14722/2024 ODSVV/LyD-8, odložil věc přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý pachatel, a to z důvodu, že správní orgán do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Dne 26. 11. 2024 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. PDMUD 76276/2024, kterým žalobce uznal vinným ze páchaní přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl jako provozovatel vozidla dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče, a to ve výše uvedeném případě. Proti němu žalobce dne 1. 12. 2024 podal v zákonné lhůtě odpor.
17. Správní orgán. I. stupně prvoinstančním rozhodnutím rozhodl shodně, jako shora uvedeným příkazem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že správní orgán zahájil přestupkové řízení zcela nezákonně, navíc se ani nepokusil vyžádat si nájemní smlouvu. Dodal, že správní orgán v rozhodnutí uvedl jiné motorové vozidlo, které žalobce nevlastní ani neprovozuje. Též odkázal na judikáty citované následně i v žalobě. Chybné označení vozidla opravil správní orgán I. stupně opravným usnesením ze dne 28. 2. 2025. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
18. Žaloba učinila spornou otázkou především to, zda byly v daném případě splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se žalobcem, tedy zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku předtím, než předmětné řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájil. Soud se proto nejprve zabýval námitkou zpochybňující zákonnost zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Další spornou otázkou pak v posuzovaném případě bylo, zda byl správní orgán I. stupně povinen vyžádat si od žalobce nájemní smlouvu k vozidlu, dostal-li informaci o její existenci, protože tato by sama o sobě byla dostatečně silným podkladem k tomu, aby bylo přestupkové řízení zahájeno proti tvrzenému řidiči.

19. Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby provozovatel vozidla za přestupek odpovídal.
20. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že správní orgán tento přestupek projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
21. Na základě ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení*.
22. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 5 a 6*. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný přestupek je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
23. To, že v dané věci byl spáchán přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řidičem vozidla, jehož provozovatelem byl v předmětné době spáchání přestupku žalobce, není v dané věci sporné.
24. Krajský soud při posouzení otázky naplnění podmínek pro stanovení odpovědnosti za přestupek provozovatele motorového vozidla dle ustanovení § 125f a násl. zákona o silničním provozu a zejména posouzení naplnění podmínky spočívající v tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale správní řízení o přestupku vůči řidiči (pachateli přestupku) nezahájil a věc odložil, vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž současně musel zohlednit individuální okolnosti dané věci. Zásadní spornou otázkou přitom je, co lze ještě považovat za „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“, jejichž učinění je předpokladem pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
25. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu obecně platí, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení

totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019–61). Jednu výzvu lze za „nezbytný krok“ považovat například tehdy, pokud provozovatel vozidla označí jako řidiče osobu žijící v zahraničí, jež nepřebírá zásilky správního orgánu. V takovém případě je opakované zasílání výzev nekontaktní osobě zbytečné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2020, č. j. 4 As 450/2019–36). V právě řešeném případě správní orgán zaslal výzvy dvě, ale obě datovou schránkou, přičemž obě byly doručeny fikcí.

26. Postup, když správní orgán bez dalšího z pasivity označeného řidiče dovodí, že ten odepřel podání vysvětlení, nelze považovat za správný. Přestupek provozovatele vozidla je subsidiárním k přestupku řidiče vozidla. Zákonodárce toto přestupkové jednání vymezil za tím účelem, aby zabránil obstrukčnímu jednání pachatelů přestupků a zneužití institutu blízké osoby. V posuzované věci však obstrukčnímu charakteru žalobcova jednání nic nenasvědčovalo. Naopak žalobce poskytl dostatek údajů pro kontaktování označeného řidiče. Žalovaný doručil opakovaně označenému řidiči do datové schránky, ovšem doručeno bylo v obou případech fikcí, z čehož je patrné, že tento patrně svou datovou schránku pravidelně nekontroluje, nicméně to neznačí, že by byl nekontaktní osobou a nebylo mu možné doručovat jiným způsobem. Správní orgán měl k dispozici i adresu označeného řidiče, avšak o jiný způsob doručování se nepokusil. Skutečnost, že označený řidič není držitelem řidičského oprávnění k řízení motocyklu nelze chápat jako obstrukční jednání, jak uvádí žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí. Obstrukčním jednáním je např. řetězení označených řidičů či jejich nekonstantnost.
27. Současně má krajský soud za to, že dodatečnou výzvu žalobci (provozovateli k poskytnutí dodatečných kontaktních údajů pro opětovné zaslání výzvy k podání vysvětlení či zjištění stanoviska označené osoby), nelze považovat za „rozsáhlé kroky ke zjištění totožnosti pachatele“ ve smyslu výše citované judikatury. Naopak se takový postup jeví jako adekvátní situaci, kdy označené osobě sice doručovat lze, avšak reakce se správnímu orgánu na první výzvu nedostalo. Oproti tomu se jeví v tomto případě jako zbytečné a neefektivní doručovat opětovně stejným způsobem, který zůstává bez reakce.
28. Soud dodává, že nezbytná aktivita správního orgánu ve vztahu k možnému pachateli se odvíjí od konkrétní skutkové situace. V dané věci však správními orgány nic nebránilo, aby s ohledem na daný skutkový stav využily všech přípustných procesních nástrojů (včetně uložení pořádkové pokuty) a kontaktovaly označeného řidiče opakovaně. Nelze předvídat, že by případné využití dalších zákonných prostředků prvostupňového orgánu nepřispělo ke zjištění stavu věci (pachatele přestupku). V tomto ohledu platí, že *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
29. Ostatně ze správního spisu nevyplývá, že provozovatel vozidla (žalobce) nesdělil údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku a správní orgán I. stupně tak neměl jinou možnost jak zjistit řidiče vozidla, tak jak je tvrzeno v odůvodnění usnesení o odložení ze dne 26. 11. 2024. Naopak na str. 2 tohoto usnesení je uvedena i adresa označeného řidiče, ale o odstavec níže správní orgán sděluje, že nemá jinou možnost, jak zjistit totožnost řidiče.

30. Skutečnost, že dle zjištění správních orgánů označený řidič není držitelem řidičského oprávnění k řízení motocyklu, není bez dalšího schopna odůvodnit závěr, že jednání žalobce stran označení osoby řidiče je možno považovat za obstrukční.
31. Soud následně přikročil ke druhé otázce, tedy zda bylo nutné, aby si správní orgán I. vyžádal od žalobce nájemní smlouvu k vozidlu, dostal-li informaci o její existenci, protože tato by sama o sobě byla dostatečně silným podkladem k tomu, aby bylo přestupkové řízení zahájeno proti tvrzenému řidiči.
32. Žalobce v žalobě odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 As 293/2018-25, který se významem existence nájemní smlouvy pro povinnost správního orgánu zahájit přestupkové řízení s provozovatelem vozidla zabýval. Uvedl (bod 24), že *„žalobkyně vznesla zcela plausibilní tvrzení, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku pronajala jiné osobě, přičemž ta tak v předmětné době mohla být řidičem vozidla, a tedy i přestupcem. Je zcela běžné, že české půjčovny aut půjčují svá vozidla cizincům žijícím v jiných státech, kteří za nějakým účelem navštívili Českou republiku (turistům, obchodním cestujícím, lidem zde krátkodobě pracujícím, např. vyslaným manažerům apod.). Ti, kdo si takto auto půjčí, je také obvykle řídí. Jistě je mohou také svěřit, i když se třeba smluvně zavázali tak neučinit, i jiné osobě, nicméně pravidelný běh věcí je obvykle takový, že ten, kdo si auto půjčí, je také většinou řídí. [...] V daném případě je však nejpodstatnější, že všechny skutečnosti, které se magistrát do té doby dozvěděl, byly dostatečné k zahájení řízení o přestupku s označeným řidičem. [...] Pokud měl tedy magistrát údaje o totožnosti osoby, které vozidlo provozovatel pronajal, a bylo zjevné, v čem mělo protiprávní jednání spočívat, kdy, kde a za použití jakého vozidla, měl jasné informace pro zahájení řízení o přestupku a další vysvětlení ze strany řidiče nebylo ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nezbytné. Lze totiž důvodně předpokládat, že toto vozidlo označený řidič řídil i v době spáchání přestupku. Magistrát (ani žalovaný) přitom skutečnost, že to byl tvrzený řidič, kdo měl vozidlo v nájmu, nepochyboval, a proto si k jejímu ověření ani nevyžádal předmětnou smlouvu. Zjištění, zda tvrzený řidič toto vozidlo v daném místě a čase skutečně řídil, je pak věcí samotného řízení o přestupku.“*
33. Zdejší soud však vnímá významný rozdíl mezi okolnostmi nyní posuzované věci a případu rozhodovaného právě citovaným rozsudkem v tom, že žalobce na rozdíl od autopůjčoven, byť je podnikající fyzická osoba, pravděpodobně zpravidla nepronajímá svůj vlastní motocykl jiné fyzické osobě na základě nájemní smlouvy. Soud ze živnostenského rejstříku totiž zjistil, že předmětem podnikání žalobce je provozování pohřební služby. V případě autopůjčoven je pronájem automobilů či motocyklů specifickou podnikatelskou činností, jejímž předmětem je půjčování vozidla jiným osobám, které jej následně řídí. Zatímco u autopůjčovny tedy není samo tvrzení o pronájmu provozovaného vozidla překvapivé, u podnikající fyzické osoby neprovozující tuto činnost je situace odlišná. Nelze u ní totiž automaticky předpokládat, že v rámci své podnikatelské činnosti při běžném chodu věcí motocykl pronajala a řídila jej jiná osoba. Citovanou judikaturu proto nelze v daném případě z důvodu odlišného postavení provozovatele (podnikající fyzické osoby) na posuzovanou věc aplikovat. Tedy nelze existenci nájemní smlouvy k vozidlu automaticky chápat jako dostatečně silný podklad k tomu, aby bylo zahájeno přestupkové řízení proti tvrzenému řidiči. Této žalobní námitce tedy soud nepřisvědčil.
34. Rovněž námitku, že nebylo prokázáno splnění podmínky k měření rychlosti obecní policií, shledal krajský soud nedůvodnou. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá povinnost krajského soudu se danou otázkou zabývat a posoudit, zda byla informace o zřízení stálého automatického měřicího zařízení vhodným způsobem

uveřejněna (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019-40, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, ze dne 28. 11. 2022, č. j. 8 As 132/2021-47). Krajský soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto otázkou zabýval na str. 13 a 14 a uvedl, že veřejnost byla o instalaci měřicího zařízení vyrozuměna prostřednictvím webové stránky Městské policie Dobruška a časopisu Dobrušský zpravodaj. Dále uvedl, že místa měření jsou označena dopravními značkami, upozorňujícími na měřený úsek, a to v obou směrech.

35. Soud ověřil, že tato zpráva je stále dostupná na webové adrese citované v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále soud zjistil, že informace byla skutečně uveřejněna v Dobrušském zpravodaji, konkrétně v čísle 5/2020 (stále dostupné na webových stránkách města Dobruška). Ke spuštění radaru došlo v červnu 2020.
36. Krajský soud tak uzavírá, že souhlasí s tou žalobní námitkou, že správní orgán prvního stupně předčasně upustil od snahy zjistit skutečného pachatele přestupku, aniž by učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V posuzované věci tak nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle tohoto ustanovení.
37. Krajský soud podotýká, že tímto závěrem nemíní po správních orgánech požadovat, aby opakovaně vyzývaly provozovatelem označeného řidiče vždy zcela automaticky. Postup pro zjištění osoby řidiče samozřejmě nelze opakovat donekonečna (to by ostatně bylo v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla). Pokud by i následné kroky správního orgánu nevedly ke zjištění osoby řidiče či k jeho reakci, bude dán zpravidla důvod pro vyvození odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Je ovšem nezbytné důsledně respektovat subsidiární povahu přestupku provozovatele vozidla a konkrétní skutkové okolnosti, které v dané věci nastaly.

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud z výše uvedených důvodů pro vadu řízení zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši 2 × 4620 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2 × 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 13 140 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. června 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce